

Közel engedtelek...

MAN édes szívtipró CANDY

*finep
selection*

MELANIE HARLOW

MELANIE HARLOW

MAN

édes szívtipró

CANDY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Jenn-nek, Kaytinek, Laurelinnek és Sierrának, mivel már előttem
ismertétek ennek a könyvnek a címét, és megértettétek, mekkora
szükségem van arra, hogy játsszak a tűzzel azután is, hogy
figyelmeztettetek, megégethetem magam.*

*A szakmai ellenőreimnek: Crimsonnak, Denának, Jaime-nek,
Laurának, LeAnn-nek, Margaretnek, Melanie-nak, Melissának és
Rachelnek a barátságukért, a nevetésért és a mindennapi isteni
inspirációtokért.*

Minden ribinek, aki értékkel egy édes szívtiprót.

És Dimának, amiért olyan édes.

*On ne voit bien
qu'avec le coeur.
L'essentiel
est invisible
pour les yeux.¹*

Antoine de Saint-Exupéry

¹ Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan. (Rónay György fordítása)

ELSŐ

FEJEZET

Jaime

A szekrényben voltam, és nem tudtam előbújni. Mármint nem a coming out-os előbújásra gondolok, hanem tényleg. Szó szerint ott kucorogtam.

Ráadásul még csak nem is a saját szekrényemben, hanem az övében. Aminek olyan pasis szekrényszaga van. Tudod, mire gondolok. A bőr és kölni illatára, ami elsőre megcsap, és alatta enyhe izzadság és tesztoszteron bújik meg. Nem mondanám kifejezetten kellemetlennek. Igazából még szexi is lehetett volna ez a férfias illat, de én nem voltam abban az állapotban, abban a helyzetben pedig végképp nem, hogy felizguljak rajta, miközben békaként kuporogtam néhány edzőcipő tetején. Égett a combom, nem sikerült teljesen behúznom a harmonikaajtót, így a nyíláson keresztül be lehetett rám látni, és még a csuklás is rám tört.

Említettem már, hogy részeg is voltam?

Te jó ég!

Hova tehettem le a borospoharam?! Mégis mit gondoltam? És mi a franc ütött belém, hogy ezt a rohadt szekrényt választottam a hátsó ajtó helyett, amikor belépett? Mostanra már simán átmászhattam volna a hátsó lépcsőn át a saját erkélyemre, vagy körbeosonhattam volna, és bejövök az elülső ajtón át úgy, mintha épp most értem volna haza a munkából, vagy valami hasonló. Nem tudta, hogy kivettem a mai napot.

Hogy én mekkora barom vagyok!

Ráadásul az egész szimatolás egyetlen érdekes infóhoz se vezetett, kivéve talán, hogy két óvszer hiányzik az éjjeliszekrénye fiókjában levő tizenkét darabos Trojan dobozból (XL-es méret, ha érdekelne). Óhatatlanul felmerült bennem a kérdés, vajon az utóbbi két hétben használta-e el, mióta beköltözött. A felette levő lakásban lakom, így a hálósobám pont az övé felett van, és semmilyen szexre utaló zajt nem hallottam felszűrődni, de az is igaz, hogy egész nap dolgozom, néha éjszakába nyúlóan... Talán a délutáni meneteket kedveli.

Olyan típusnak tűnik, aki reggel, délben és este is enne valami finomat. Például virslis tekercset a The Pancake House-ból.

Elöntött a féltékenység, ahogy magam elé képzeltem, amint a virslijét valami dögös szókeség tekercsébe döfködi, izgató dolgokat sugdos a fülébe, nyöszögnek az ágyrugók alattuk, míg a felnőttek, akiknek valódi munkájuk van, keményen húzzák az igát.

Allítsd le magad! Sokkal nagyobb problémád van annál, mint hogy megtudd, kivel is kefél, miközben te az irodában vagy. Például rájöhetnél arra, hogyan kecmeregi ki innen.

Hikk!

Édes istenem! Ha most bejön a hálósobába, egyből lebukom.

Egyáltalán, miért jött ma ilyen korán haza? Úgy tudom, csütörtökönként késő esti órája van. Törölték volna az időjárás miatt? Vagy kihagyta, mert nem volt kedve hóban vezetni? Mekkora mimóza már! Elvileg csak kilenc- vagy tízhüvelyknyi² hónak kellett esnie. Michiganben az szinte semmi! Kalifornia elpuhította a srácot.

Hikk!

Azt a rohadt! Erre jön!

Hallottam, ahogy belép a szobába, és próbáltam kissé hátraugrani a réstől, de a cipőire zúgtam, és az ajtóba vertem a lábam. *Francba!* Vajon meghallotta? Visszafojtottam a lélegzetem, míg elhaladt a szekrény mellett, be a fürdőszobába. Egy pillanattal később hallottam, ahogy kicsatolja az övét. Lehúzza a cipzárját.

A szemem forgattam. *Jó ég! Miért nem csukja be az ajtót maga után, amikor vizel?! A pasik akkora disznók tudnak lenni!*

Lehúzta a WC-t, majd hallottam, ahogy kinyitja a vízcsapot. *De legalább kezet mos utána.*

– Nos, mit szólnál egy forró zuhanyhoz, szépségem?

A hangjától összereszttem, egy pillanatra elakadt a lélegzetem, a szívem pedig a bordámnak csapódott. Van még itt valaki? Atya-ég, annál, hogy Quinn Rusek felfedez a szekrényében, csak egy lehet rosszabb, ha egy csajjal együtt talál rám, akit hazahozott, hogy megdugjon a zuhany alatt. Viszont senki mást nem láttam! Csak nem hozzám beszél?

Hikk!

A számra csaptam a kezem, és eszeveszetten próbáltam egy kifogást előkaparni. A ház a bátyámé, Alexé, én pedig valamilyen szinten a két lakás menedzsere vagyok, így nem *teljesen* észszerűtlen, hogy itt legyek. Bárcsak valami gond lenne...

² 1 hüvelyk = 2,54 cm

A bátyám kérte, hogy ellenőrizsem a... ööö...

A fűtést! Ma éjszaka nagyon hideg lesz.

A hűtőt! Még mindig annyira zúg?

A vízvezeték! A mosogatómból nagyon lassan folyik le a víz.

Ez az! A vízvezeték!

És aztán hallottam valakit bejönni, márpedig tudtam, hogy neked késő estig órád van, így megijedtem. Teljesen beparáztam, és bevágódtam a szekrénybe!

Még jobb. Így rosszul fogja érezni magát, mert rám ijesztett. Ugyanakkor Alex barátja, így könnyedén hazugságon kaphat, ha nem vigyázok. Azonnal fel kell hívnom Alexet. És abba kell hagynom ezt az átkozott csuklást.

– Ja, meztelenül forróvá és nedvessé válni kifejezetten jó terv egy ilyen hideg délutánra.

Elfojtottam a sikolyt, ami a torkom mélyéről előtörni készült, négykézlábra ereszkedtem, és kidugtam a fejem, *kizárólag* azért, hogy meggyőződjem róla, mikor tudok biztonságosan lelépni, nem pedig azért, mert abban reménykedtem, hogy megpillantom a meztelen mellkasát. A kidolgozott hasizmát. Az XL-es farkát.

A sötétkék Henley ing, amit viselt, hirtelen kirepült a fürdőszobából, és közvetlenül előttem landolt a padlón. Ez meg mi a szar?! Csak nem vetkőzik? Becsukná a fürdőszoba ajtaját, ha meztelenre vetkőzne, nem igaz?

Kijebb hajoltam.

– Kurva életbe, de frankó lesz!

És aztán kupán vágott. Először a fehér pólója, ami egyenesen az arcomba csapódott, mielőtt az ingen landolt volna, utána pedig a felismerés, hogy ez most szívat engem.

Visszamasztam a szekrénybe.

Mekkora seggfej! Tudja, hogy itt vagyok. Szórakozik velem.

Mint, mikor bátorságpróbát tartottunk a hátsó udvari medencében, csak akkor még kevesebb ruhadarabbal. Hát, ha azt hiszi, hogy felfedem magam csak azért, mert azzal fenyegetőzik, hogy meztelenre vetkőzik, nagyot téved. Éntőlem egész nap tolhatjuk.

Újra kipislantottam.

Té. Jó. Ég.

Leesett az állam. Ott állt: ing nélkül, kicipzárzott farmerban, és a tükör előtt pózolt. A bicepszét feszítgette. A mellizmait. A hasizmát.

Minden egyes vonal és ív maga a tökély: az izmos combok, a kerek fenék, a keskeny csípő, a kidolgozott karok. Nem mintha meglepett volna a dolog. Néhány hónapja abbahagyta a modellkedést, de még mindig naponta edz, mintha csak ez lenne a munkája. Aztán ott voltak azok az adottságai, amiért meg se kellett dolgoznia. Az észbontóan kék szeme, az arcvonásai megbocsáthatatlan szimmetriája, a szögletes állkapcsa, a hibátlan bőre.

Miután csókot nyomott mindkét bicepszére – atyaég, ez most komoly?! –, egyik kezével megdörzsölte a nyakát, majd rajta hagyta, míg a másik keze lecsúszott a hasizmán, az alsónadrágja elejére.

Elakadt a lélegzetem.

Te jó ég! Te jó ég! Te jó ég! Képes lenne ilyen messzire menni?!

Kivert a veríték, minden egyes porcikám megfeszült. De legalább a csuklás abbamaradt.

Mit kellene tennem? Fedjem fel magam?

Ha rendes lennél, megtennéd, szólalt meg a lelkiismeretem.

De rendes vagyok-e?

Inkább részeg kukkoló. Minden jel erre mutat.

Akkor viszont végig is csinálhatnám, nem igaz? Ha már eddig elmentem. Ha most feladom, akkor lenne valami a kezében, amit

felhasználhat ellenem. Előnyre tenne szert. Így inkább megnézem, blöfföl-e, hogy meddig fog elmenni.

Szuper, most már perverz is vagy, nem csak szaglászol utána!

Hát, lehet, mivel miután eltűnt a behajtott fürdőszobaajtó mögött, és kinyitotta a vízcsapot, kissé jobban előremásztam, hogy jobban lássam. Vajon felvillan a tükörképe? Vagy a résen át megpillanthatom?

Hirtelen kivitorlázott a farmerja, és tompa puffanással pont előttem ért földet.

Aztán megérkezett a kék, szűk szárú bokszeralsója.

De megrettenésre se maradt időm, mivel az ajtó kicsapódott, és Quinn megjelent. Kezét idétlen fügefalevélként tartotta a farka előtt.

Elakadt a lélegzetem.

– Nos – mondta, és kék szeme sziporkázott. – Most akkor mi lesz?

Azt a rohadt!

Ebbe a bátorságpróbába hirtelen egy fark is belecsúszott.

MÁSODIK

FEJEZET

Faime

Talán elcsodálkoztál azon, hogy egy tökéletes elmeállapotú, jól nevelt, teljesen észszerű nő hogyan kerül egy férfi ruhásszekrényébe.

Meg tudom magyarázni.

Amikor a bátyám, Alex, felhívott, és azt mondta, szívességet szeretne kérni, azt hittem, a közelgő esküvőjére gondol, amit szeretett az ő bazi nagy meleg lagzijának nevezni. Ebben hasonlítunk, ő sincs oda a nagy hajcihőért meg a felhajtásért, viszont a barátjának, Nollannek, minden vágya egy puccos tavaszi muri, így április ötödikén megkapja. (A bátyám sokkal rendesebb nálam.)

– Mit szeretnél?

Melő után, épp a jéghideg parkolón vágtam át, és a leheletem ezüstös pamacsként szökkent ki belőlem. Öt óra körül lehetett, az utóbbi két hétben most jöttem el a legkorábban, de így is hosszú napom volt, és csak az járt a fejemben, hogy mikor rúghatom

már le a magas sarkúmat, és tölthetek egy kis bort magamnak. Még maradt egy kis munkám aznapra, de otthonról is meg tudtam csinálni.

– Ne is mondd! Nolan drónos fotózást szeretne – tippeltem.

Alex elnevette magát.

– Egy pár lámát? – Átvettem a telefont a másik kezembe, és kinyitottam az autómát. – Meleg vizes merülődézsát? Ariana Grandét?

– Miért? Meg tudnád szervezni Ariana Grandét?

– Ha igen, akkor nem kell pohárköszöntőt mondanom a fogadáson?

– Dehogynem.

– Akkor nem. – Becsúsztam a volán mögé, és becsuktam az ajtót.

– Viszont, ha azt szeretnéd, hogy az autóipar világából bármelyik celeb tiszteletét tegye, én vagyok az embered.

Valójában a marketingcég, ahol dolgozom, mindenféle ügyféllel foglalkozik, de mivel a székhelyünk Detroitban van, a legtöbb üzletünk az autóiparhoz kapcsolódik.

– Nem, köszí. Különben is, nem az esküvőről van szó, hanem a házról.

– Ó! – Kitolattam a parkolóhelyről, és nekikezdtam a kijárat felé vezető széles spirálú manővernek.

– Ja. Lehet, hogy lesz egy bérlőm, ha nem gond.

– Még szép, hogy nem! Bocsi, hogy nem tudtam jobban besegíteni. Tudom, hogy gáz, hogy nem jön bérleti díj a földszinti lakásból. Egyszerűen csak annyira el voltam foglalva az ünnepek alatt, utána meg ott volt az az irdatlan prezentáció a múlt héten.

– Semmi gond. Mindnyájan elfoglaltak vagyunk, és a végén úgyis szükségem lesz a segítségedre, mivel ez csak átmeneti megoldás.

– Miért csak átmeneti?

Lehúztam a kártyámat a kapunál, és kigördültem az utcára. Összerándultam, ahogy egy gyalogos pont előttem baktatott át a tilosban.

– Mivel csak egy hónapig van szüksége a helyre, amíg be nem fejezik a lakását. Eredetileg márciusig nem is akart költözni, de aztán január elején kiadta a Los Angeles-i lakását. Két hete szállodában lakik a belvárosban, de elege lett belőle, utálja a kaját, a zajt meg azt, hogy milyen drága. Ráadásul szerintem kissé magányosnak is érzi magát. Örültem volna, ha hozzánk jön, de az esküvői szervezéssel most elég nagy a felfordulás nálunk. És, mivel a lenti lakás már ügyis be van bútorozva, úgy tűnik, ez a tökéletes megoldás.

Magányos?

– Várj csak, te ismered a srácot?

– Ja. Öö... – Megköszörülte a torkát. Sohase jó jel. – Quinn az. Felmordultam.

– Tudom, tudom, nem a kedvenced, bármi legyen is az oka...

– Az ok az, hogy beképzelt, lekezelő seggfejként bánt velem. Ha ettől az apróságtól eltekintünk, egyszerűen imádni való!

– Ugyan már, hisz már vagy tíz éve annak!

Megrándult a szemhéjam. Ezt most tényleg fel kellett hoznia?

– Szerintem már biztos elfeledkezett az egésztől.

– *Té* nem felejtetted el! El se hiszem, hogy elmondta neked!

– Úgy érezte, el kell mondania. Tudta, hogy felzaklattad magad, és rosszul érezte magát miatta. Illetve szerette volna, hogy képből legyek, hogy semmi olyat nem tett, amivel bátorított volna, és hogy soha egyetlen ujjal se ért hozzád. Anya és apa fizették az egyetemi tandíjának a felét. Mégis mit tehetett volna?

Visszacsókolhatott volna, baszki! Vizsgonozhatta volna a szerelmemet!

Szégyenkezve idéztem fel, hogyan próbáltam elcsábítani a bátyám legjobb barátját a ballagás utáni közös bulijukon, amit nálunk

tartottak. A szörnyű részletek úgy öntötték el az agyamat, mint-ha csak egy duzzasztógát robbant volna fel bennem... a bor, amit a piros, eldobható műanyag pohárból ittam, miközben bátorságot gyűjtöttem, hogy a tettek mezejére lépjek. Ahogy minden eleganciát mellőzve belökdöstem a földszinti fürdőszobába, és bezártam az ajtót mögöttünk. A dobogó szívem, amikor bikinibe bújtatott testemet hozzászorítottam, és az ajka felé emeltem az ajkam.

A kínos pillanat, amikor rádöbbsentem, hogy ő nincs benne a dialogban.

Ehelyett csak nevetett.

Az a seggfej *kinevetett!*

– Jaime, ez meg mi a franc?! – Felkapcsolta a villanyt, és rám meredt, az arcára csodálkozó és zavarodott kifejezés ült ki. Olyan gyönyörű volt a szeme – olyan kéken ragyogott, hogy beleremegtem.

– Nem egyértelmű?

Vakmerően a farkára tettem a kezem, és éreztem, ahogy a nedves úszónadrág alatt megmoccan.

– Jézus! Hagyd már abba! – Még több ideges nevetés, és ellegyintette a kezem.

– Miért? Te nem akarod? – pislogtam idegesen. Talán nem érzi ugyanazt a vonzalmat, mint én, mikor együtt vagyunk? Hónapok óta máshogy néz rám, a szokásosnál jóval többet ugrat, flörtöl velem mások előtt. Még egy óra sem telt el azóta, hogy a medencében a bátorságpróba alatt letapizott. Határozottan éreztem, ahogy az ujjjaival többször megérintette a fenekemet. Rosszul értelmeztem volna a jeleket?

Kínosan feszengve megigazította az úszónadrágját.

– Nézd, olyan, mintha a húgom lennél, és...

– Csak egy évvel vagyok fiatalabb nálad – jelentettem ki, és igyekeztem újra közelebb araszolni hozzá. – És tuti, hogy nem vagyok a húgod.

Hátralépett tőlem, és kezével végigszántott sötétszőke haján, ami még kissé nedves volt a medenceparti miatt.

– Ja, de... Ne haragudj, egyszerűen képtelen vagyok rá.

És ekkor kimondtam.

(Kapaszkodj!)

– De szeretlek.

Megrebbent a szempillája.

– Hogy mi?

– Szerelmes vagyok beléd, Quinn.

Néhány másodpercnyi döbbszent csönd után, mialatt egyikünk sem pislogott, kirobbant belőle a röhögés.

A szégyen és megalázottság érzése végigviharzott rajtam.

– Tudod, mit? Felejtsd el! Azt is, hogy valaha megtörtént!

Minden további nélkül felrántottam az ajtót, és kirohantam a fürdőszobából egyenesen a hálószobámba, miközben forró könnyek égették a szemem. Hogy fogok újra a szemébe nézni?

Szerencsémre sohasem kellett. Nem tudom, szándékosan kerülte-e a házunkat (engem), vagy egyszerűen csak sok dolga volt az előkészületekkel az egyetem miatt, mindenesetre egy hónappal rá elutazott a Chapel Hill-i Észak-Karolinai Egyetemre anélkül, hogy egyszer is felbukkant volna nálunk.

Ott viszont egy évig sem maradt, mivel valami modelleket felhajtó ügynök „felfedezte” – ahányszor csak eszembe jut, képtelen vagyok megállni, hogy ne forgassam a szemem –, és katalógusokban meg magazinokban megjelenő hirdetésekben örökítette meg

Quinn idiótán tökéletes arcát és szexi testét, valamint olyan boltok bevásárlószatyraiban, amik Kínában gyártott túlárzott ruhákkal vágják meg a tiniket. Ráadásul nem is viseli azokat a ruhákat a képeken! A reklámok felén szinte teljesen meztelen – röhejes! (Nem mintha ez megakadályozott volna abban, hogy az összes katalógust begyűjtssem az ágyam alá.)

Végül, miután egyetemre mentem marketinget tanulni, rájöttem, hogy azok a képek nem is feltétlenül a ruhákat akarják eladni – sokkal inkább egy gondolatot. Életstílust. Márkát.

Ekkortájt tanultam meg azt is, hogy senkinek és semminek ne higgyek, aki vagy ami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Mindenki el akar adni valamit – ha pedig nem árulsz, akkor vásárolsz.

Már így is elég sok seggfejséget sikerült összevásárolnom az életben.

– Jaj, itt vagy? – Alex hangja kissé türelmetlennek hangzott.

– Ja, igen – mondtam. – Bocsi.

– Akkor oké a dolog?

Legszívesebben nemet mondtam volna, mivel Alex mindig azt hangoztatja, hogy az én szavam a döntő abban, ki lakik a földszinten, de képtelen voltam rá. Alex szinte semennyi lakbért nem kér tőlem, és mindig szívességeket tesz nekem, ahányszor csak megkérem rá.

– Csak egy hónapról van szó?

– Egyetlen hónap – ígérte. – És utána kiköltözik. Lehet, hogy kevesebb, attól függ, mikor készül el az új helye. Amúgy is olyan sokat dolgozol, biztos vagyok benne, hogy szinte nem is látjátok majd egymást.

– Oké. – Befordultam az utcámba, és megpillantottam a járdánál egy kaliforniai rendszámú, fekete BMW-t. A földszinti lakásból pedig villanyfény szűrődött ki. – Atyaég, Alex! Nehogy azt mondd, hogy már meg is jött?!

– Öö... most mennem kell.

– Mit csináltál volna, ha nemet mondom? – pufogva fordultam rá a kocsifeljáróra. Legalább nem állta el. Valószínűleg ki kell takarítanom a garázs másik részét, és a rendelkezésére bocsátanom a másik autóbeállót. Mintha lenne rá időm. *Már most elkezdte az alkalmatlankodást!*

– Bocsi! Figyelj, tényleg rohannom kell, találkozónk van a virágáruval, és Nolan azt mondja, hogy nekem is ott kell lennem, de kérek, tégy meg egy szívességet, és viselkedj rendesen vele, oké? Tudod, mi történt az anyjával.

Enyhült a bosszúságom, ahogy eszembe jutott az anyja. Amióta az eszemet tudom, mindig is a házvezetőnőnk volt, egyedülálló anya, aki esténként pincéernőként is dolgozott, így Quinn-nek egy csomószer magáról kellett gondoskodnia. Gyerekként valószínűleg többször evett nálunk, mint otthon, bár emlékszem rá, hogy az anyja milyen elképesztően jól főzött. Anyám az orvosi biológiai mérnöki diplomájával vizet is alig tudott forralni, Mrs. Rusek viszont finom, házi készítésű levest, kenyeret, húsgombócot és pirogot hozott nekünk, talán mert büntudata volt amiatt, hogy Quinn olyan sok időt tölt nálunk.

– Ja, anya mesélte. Rák, ugye? Már két éve?

– Igen. Quinn elvitte kezeltetni magához Kaliforniába, szerintem büntudata volt, mert a sok munkája és utazása miatt az anyjának olyan sokáig sikerült eltitkolnia előle a betegségét. Azt mondta, hogy már jóval előbb látnia kellett volna egy orvosnak. Szerintem magát okolja.

– Borzasztó!

Amikor hallottam, hogy Mrs. Rusek meghalt, gondoltam rá, hogy felveszem Quinn-nel a kapcsolatot, vettem is egy részvétnyilvántó

képeslapot, de a végén elvettem az ötletet. A képeslap még mindig az irodában, az íróasztalom legalsó fiókjában hever.

– Aztán meg Párizsban volt a merényletek idején. Eléggé felzaklatta a dolog.

– Erről nem is tudtam.

– Én sem, csak nemrég értesültem róla. Az utóbbi években nem sokat beszélgettünk, mindketten elfoglaltak voltunk, viszont tényleg úgy gondolom, hogy most nagy szüksége van a régi barátaira.

– Akkor miattad költözik vissza Detroitba?

– Nem. Inkább arról van szó, hogy vissza szeretne térni arra a helyre, ahol a dolgok egyszerűbbek voltak, vagy valami hasonló. Azt mondja, elveszettnek érzi magát, és újra szeretné megtalálni a talajt a lába alatt. Szeretne biztos lenni abban, hogy jó irányba megy az élete.

– Hm. – Nyugtalanul leállítottam a motort, a szívem hatalmas dobbanásokkal vert. Tíz év is eltelt azóta, hogy láttam – és *legalább* egy hónap azóta, hogy az Instagramon meglestem –, elképesztően bosszantó, hogy már a gondolat is, hogy újra találkozom vele, ilyen hatással van rám. – Ezek szerint abbahagyta a modellkedést?

– Azt vettem ki a szavaiból.

– Talán már nem néz ki olyan jól – mondtam reménykedve. – Talán felszedett vagy ötven fontot³.

Alex felnevetett.

– Kétlem. Most már tényleg mennem kell, Jaims. Mi lenne, ha beugranál hozzá köszönni? Biztos vagyok benne, hogy örülne, ha látna.

Felhorkantottam.

– Kösz, nem. Tartom a távolságot.

A méltóságom már eleget szenvedett Quinn miatt.

³ 1 font egész pontosan 453,59237 gramm.

– Ahogy gondolod, cukorborsó. – A bátyám most apa kedvenc becenevét használta. – Köszönöm még egyszer.

Elköszöntünk, én pedig még egy percen keresztül erőt gyűjtöttem, mielőtt bementem volna a házba. Talán sikerül úgy besurranni, hogy ne ütközzek bele, bár a fő- és az oldalsó bejáratunk közös. Mindkét ajtó a folyosóra nyílik; az oldalsónál a lépcsők az alagsorba vezetnek, a főbejáratnál pedig a lakásomhoz vezető lépcső van, valamint az ő nappaliba nyíló ajtaja.

Remegő lábakkal a főbejárat felé vettem az irányt. Talán nem hallotta, hogy megérkeztem, és fel tudok menni a lakásomba anélkül, hogy beszélnem kellene vele. *Ne légy már ilyen nevetséges! Tíz év telt el azóta.* Talán igaza van Alexnek, és Quinn fel se tudja már idézni azt az éjszakát. Talán nem is akar beszélgetni velem. Talán egy teljes hónapon át levegőnek nézzük majd egymást.

Nincs akkora szerencsém.

Mielőtt a kulcsot a zárba dughattam volna, az ajtó kitárult, és Quinn jelent meg tárt karokkal, hatalmas mosollyal az arcán.

– Cukorborsó! – kiáltotta, mintha rég elveszett barátok lennének, akik végre újratalálkoznak.

Azonnal elszállt minden azzal kapcsolatos reményem, hogy a jóképűsége csupán számtalan retusálásra fordított óra eredménye. Élőben még lélegzetelállítóbb és vibrálóbb, mint a képeken, és ez kifejezetten igazságtalan. A homlokomat ráncoltam, amikor a karjába kapott, és szinte áthúzott a küszöbön, be a folyosóra. Jó ég, de kemény a teste! Olyan lehetett neki átölelni engem, mintha pillecukrot szorított volna össze. Nem mondanám túlsúlyosnak magam, de elég alacsony vagyok ahhoz, hogy minden egyes plusz uncia⁴ meglátsodjon rajtam. Az izomtónus meg szinte hiányzik a testemből.

⁴ 1 uncia 28 grammnak felel meg.

– Olyan jó újra látni téged, Jaime! – mondta Quinn. – Remekül nézel ki.

– Te is – csúszott ki a számon, mielőtt a nyelvembe haraphattam volna.

Nem akartam, hogy azt higgye, még mindig fontos a számomra – sőt, igazából azt szerettem volna a tudtára adni, hogy nem vesz már le a lábamról a sármjával. Nem vagyok már az az ostoba kislány, aki a füzeteibe firkálgatta a nevét, aki elpirult, amikor az iskolában ráköszönt, és álomba sírta magát, amikor a srác más lányt hívott el a végzős bálra. Az az ostoba kislány már a múlté, helyette egy magabiztos, okos, diplomás nő áll itt, aki ismeri az értékeit, és ami ennél is fontosabb, tudja az igazságot a szerelmet illetően. Lecsupaszítottam a talmi ragyogást a dolgokról.

De miért kell ilyen szívdöglesztőnek lennie?

Kapd már össze magad! Ne csorgasd a nyálad!

– Annyira örülök, hogy ideköltözhettem.

Quinn elengedett, de még mindig túl közel állt, széles terpeszben, a mellkasa előtt összefont karral. Mezítláb volt, és farmert viselt, valamint szürke kötött pulóvert, ami alatt kidomborodott a mellizma és a karja. A haja nedves és kócos, pont úgy, mint amikor utoljára előben láttam. Telt alsó ajkának a látványa szinte felhívás arra, hogy összeharapdáljam. Véresre.

– Bocsi, épp most zuhanyoztam – mondta szégyenlősen, és a hátát borzolgatta. – Bejössz kicsit beszélgetni? Vagy menjünk el inkább meginni valamit? Csak cipőt kell húznom.

– Nem! – Kétségbeesetten próbáltam kilökdösní agyamból a képet, amint Quinn zuhanyozik, és a könyökömmel utat törtem magamnak mellette, majd felfele kezdtem kaptatni a lépcsőn. Égett az

arcom, ami azt jelentette, hogy valószínűleg pipacspiros. A pirulásom minden egyes alkalommal lebuktat.

– Ugyan már, hisz péntek van!

– Van még egy kis munkám.

Néhány perce még meztelen volt. És nedves.

– Rossz napod volt?

– Nem!

A vízcseppek lecsordogáltak azokon az izmokon.

– Van már programod ma estére?

– Nincs!

A felszálló pára ölelte, miközben magát simogatta a vízpermet alatt.

– Már nem szeretsz?

Megdermedtem, ahogy a zuhanyzós fantázia apró szilánkokra robbant, és helyét átvette a megaláztatás. Bénultan álltam, egyik lábam a legfelső lépcsőfokon, kezem a korláton. Lassan megfordultam, és izzó haraggal rápillantottam a vállam felett.

A mosolya féloldalassá vált.

– Mert hát szeretted, nem igaz? Te magad mondtad.

– El kell felejtened az egészet!

– Te elfelejtetted?

– Igen! – csattantam fel. – Rég volt. Amikor fiatal voltam, akit le lehetett nyűgözni, és hittem a szerelemben.

Quinn felvonta a szemöldökét.

– Mert már nem hiszel benne?

– A romantikában nem. Csak egy fantázia, ami arra szolgál, hogy rúzszt, rózsákat és gyémántokat adjanak el.

– Huszonhét évesnek elég kiábrándult vagy...

Folytattam a lépcsők megmászását.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem vagyok kiábrándult, Quinn. Egyszerűen csak realista.

És már megégettem magam nálad sokkal kevésbé vonzó srácokkal.

Quinn nem szólt semmit, én pedig bementem a lakásomba. Alighogy az ajtó becsukódott mögöttem, háttal nekidőltem. Hosszan kifújtam a levegőt, és az arcomat legyezgettem.

Még mindig hatással van rám. Annyira idegesítő!

Mégis, hogy tudjak így aludni éjszaka? Quinn Rusek egy igazi, édes szívtipró, nekem pedig még mindig összefut a nyál a számban, ha rágondolok.

És kigúnyolt! Már megint! Egy rendes srác legalább úgy tett volna, mintha nem emlékezne arra, amit anno mondtam. Vagy bocsánatot kérne, amiért megalázott. Sőt, fel se hozná a témát!

Mekkora seggfej!

Szívdöglesztő seggfej – ami még rosszabb.

A francba veled, Alex, meg a nagylelkűségeddel!

És veled is, Quinn, hogy már megint a fejembe másztál! Azt ajánlom, tartsd a távolságot!

Viszont egy apró, áruló testrészem abban reménykedett, hogy nem fogja.

(Szerintem sejtet, hogy melyik.)